

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku B. P.
przy uczestnictwie B. Z.
o podział majątku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania od postanowienia
Sądu Okręgowego w K.
z dnia 21 sierpnia 2013 r., sygn. akt IV Ca (...),

- 1) odrzuca skargę kasacyjną;**
- 2) oddala wniosek wnioskodawczyni o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 519¹ § 2 k.p.c. dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach o podział majątku wspólnego zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia – jeżeli jest ona niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych, skarga jest niedopuszczalna. Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa, w sprawach działowych, do których zaliczają się sprawy o podział majątku wspólnego, wartość przedmiotu zaskarżenia z reguły wyznaczają interesy poszczególnych uczestników ograniczające się do wysokości udziałów w majątku podlegającym podziałowi. Z tej przyczyny, nawet jeżeli orzeczenie zaskarżono „w całości”, wartością przedmiotu zaskarżenia jest z reguły nie wartość majątku podlegającego podziałowi, a wartość konkretnego interesu uczestnika lub składnika majątkowego, którego skarga dotyczy. Tylko wyjątkowo, w wypadku, gdy uczestnik zaskarża samą zasadę podziału kwestionując jego

dopuszczalność, wartość przedmiotu zaskarżenia może być wyższa, niż wartość udziału. Wskazując wartość przedmiotu zaskarżenia należy uwzględniać wartość poszczególnych rzeczy i praw, których objęcie lub nieobjęcie rozstrzygnięciem sądu albo sposób ich podziału skarżący kwestionuje, a także wartość roszczeń będących przedmiotem zaskarżenia. O wartości przedmiotu zaskarżenia rozstrzyga zatem treść zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej, odnoszących się do poszczególnych składników majątkowych lub roszczeń (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., III CZ 98/02, OSNIC 2004/1/11, z dnia 21 stycznia 2003 r., III CZ 153/02, OSNIC 2004/4/60, z dnia 25 września 2003 r., III CZ 86/03, z dnia 26 lipca 2007 r., V CZ 66/07, z dnia 24 kwietnia 2013 r., IV CZ 36/13 i orzeczenia w nim powołane - niepubl.). W sprawach tych oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia pozostaje w ścisłej zależności od wyników postępowania.

Skarżący jako wartość przedmiotu zaskarżenia wskazał kwotę 191.858 stanowiącą różnicę pomiędzy wartością nieruchomości ustaloną przez Sąd pierwszej instancji (293859 zł) a wartością ustaloną przez Sąd Okręgowy (485716,57 zł). Konsekwencją podwyższenia tej wartości była zmiana wysokości spłaty zasądzonej od uczestnika na rzecz wnioskodawczynie z kwoty 94.530,15 zł do kwoty 190.458,57 zł. Interes uczestnika wyraża się zatem w kwocie równej jego udziałowi w różnicy wartości nieruchomości, która jest niższa od progu kwotowego przewidzianego w art. 519¹ § 2 k.p.c. Niższa jest również od tego progu kwota wyrażająca jego interes wynikająca ze zmiany wysokości zasądzonej spłaty. Skoro więc uczestnik nie kwestionuje zasady podziału a zarzuty odnosi do ustalenia wartości nieruchomości, skarga kasacyjna z uwagi na treść art. 519¹ § 2 k.p.c. podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., o kosztach rozstrzygając zgodnie z art. 520 § 1 k.p.c.